

עלי מרפא
שערי הגלילין
יין הנגבי
למעשה
בני היכלא

- לעולם לא תדע מי אתה
- חיקוי דקדושה
- הזרות מפרושה אחת
- השבת אבידות הנפש
- נגון בכל היער

התורה הזמנית:

- התנוצצות אור אין סוף
- אורו של משיח בלוקטי מוהר"ן
- הטעימינו טעם שבת
- בני המשכן מחדש
- ותחייה את הילדים
- כיסופים, איך זוכים?
- הפשרת חלה בשבת

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפשרה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אין לך מושג באיזה מדרגה אתה!

אור ליום ה' פרשת שלח לך תקצו, נעמחוב,

...וְיָשׁוּ לִי עֲתָה שְׂחִיחָה כָּאֵהָ בְּעֵינֵי זֶה שְׁעָרָה נִסְיֹן הָאָדָם וּבְחִירָתוֹ הוּא, מִחֲמַת שְׂאִינֵי יוֹדֵעַ מֶה נִעְשֶׂה עִמּוֹ, פִּי אִם הִיָּה יוֹדֵעַ הָאָדָם כֵּל מֶה שְׁנִעְשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל עֵת, וְהִיָּךְ הוּא עוֹמֵד וְאוֹחֵז בְּכָל עֵת, וְאִיךָ גַם עֲתָה יָקָר בְּעֵינֵי הַשְׂמַיִת מֵאֵד מֵאֵד כֵּל תִּנְגַּח טוֹבָה וְכִי שְׁנִמְצָא בוֹ - בְּיָדָי הִיָּה הַכֵּל רוֹדְמִים בְּכָל פִּתְחֵם לַהַשְׂמַיִת, וְהִיָּה הַכֵּל צְדִיקִים. אֵךְ עֲשֵׂה הַסְּפִיָּן וְהַבְּחִירָה הוּא עַל יְדֵי הָעֵלֶם הַיְדִיעָה.

וְעַל כֵּן בְּקִמְתָּ אֵי אֲמַשֵּׁר בְּשׁוּם אִפְסֵי שְׂמִיעָה הָאָדָם בְּחִיּוֹ הֵיכָן הוּא אוֹחֵז, בְּאֲשֶׁר שְׂמִיעָתִי בְּשִׁמּוֹ יֵל, פִּי בְּזֶה תְּלִי הַבְּחִירָה, אֲבָל הַחֶפֶץ בְּקִמְתָּ לְחוּס עַל תְּקִלְתוֹ הַנְּצַחִי רְאִי לוֹ לְהִתְחַזֵּק עַל יְדֵי זֶה בְּעֵצְמוֹ וְלִדַּע וְלַהֲבִין עַל כָּל פְּנִים שְׂאִינֵי יוֹדֵעַ כָּלֵל פִּי מֵאֵד עִמָּךְ מִתְּשׁוּבָתוֹ יִתְפַּדֶּךָ, וְמִי יוֹדֵעַ פְּמָה יָקָר בְּעֵינֵי תִנְגַּחוֹתֶיךָ הַטּוֹבִים.

וְדוֹקָא עַל יְדֵי שְׁהוּא רְחוּק כֵּל פֶּה, עַל יְדֵי זֶה דוֹקָא יְקָרִים בְּעֵינֵי כֵּל תִּנְגַּח וְהַעֲתִיקָה טוֹבָה אֲמַלוּ פְּחוּט הַשְּׂעִירָה, בְּפִרְט שְׂפָרָה גְּלָה אֲדָמוֹ"ד יֵל מִזֶּה הַרְבֵּה חֲבָרִיו חַיִּים וְקָמִים נִאֲמָנִים וְנִחְמָדִים לְעַד וְכִי, וְיִתֵּר מִזֶּה יֵשׁ בְּלִבִּי לְדַבֵּר בְּזֶה, אֵךְ אֵי אֲמַשֵּׁר לְהַאֲרִיךְ בְּקִתָּב מִפְּמָה טְעָמִים.

דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמְצַפֶּה לְשִׁמְעַת מִמֶּךָ בְּשׁוֹדוֹת טוֹבוֹת תְּמִיד. נְתָן מְבַרְסֵלָב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי קמא	ליקוטי הלכות ח"ג	משנה בתורה ח"א	דף היומי תענית	עלים לתרופה
שבת	כה	מא.	א	י.	יז	שלד
א	כו	מא:	ב	יא.	יח	שלה
ב	כז	מב.	ג	יא:	יט	שלו
ג	כח	מב:	ד	יב.	כ	שלו
ד	כט	מג.	ה	יב:	כא	שלה
ה	ל	מג:	ו	יג.	כב	שלט
ו	א	מה.	ז	יג:	כג	שם

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ד

את מי אתה מחקה?

חיקוי הוא חולשה, אלא אם כן אתה מחקה את האמת כדי להיות כזה.

שמח, או איך הרגשתך כשאתה מתרגז, איך אתה מדבר כשאתה נלהב. אז תעשה את עצמך כאילו, תדמה את עצמך למידות קדושות: 'אף על פי שבתחילה אין לו מידה זו באמת, אף על פי כן מדמה עצמו, ומנהיג עצמו ומרגיל עצמו במידות אלו והנהגות אלו, ועל ידי זה זוכה אחר כך לכל

הלדמיון יש נוכחות רחבה מאוד בעולם הזה, הוא נמצא בכל מקום, ואי אפשר לחיות כאן בלי לעבור דרכו. הדמיון הוא לא כלום, אבל הוא יכול ברגע אחד לחבר אותך להכל, לטוב ולמוטב. זו הסיבה שאסור לנו להידמות לגויים בשום דבר, גם כשמדובר בהתנהגות חיצונית גרידא, ההידמות כשלעצמה אסורה עלינו, וזאת כדי למנוע את 'יותערבו בגויים וילמדו מעשיהם', דמיון יוצר עירוב.

מסך הדמיון

העולם שבוי בדמיון, אנשים מנסים כל העת, ביודעין או שלא, לחקות אנשים הנערצים עליהם. להתנהג כמו מי שיש לו כסף, להתלבש ולדבר בסגנון מסוים, גם אם אינם באמת כאלה. וזה גורם להם ברוב המקרים לאבד את זהותם האמתית, או לזנוח אותה לטובת דמיון שסופו להתפורר.

בתוך עולם הדמיון החן וההתפארות האמתיים נסתרים, ויתגלו רק לעתיד לבוא - אז אפילו הגויים ייראו כי החן האמתי נמצא כאן, בחייו המופלאים של כל יהודי. אבל היום החן החיצוני תופס את תשומת הלב, וכדי להידבק בחן האמתי צריך לשבור את מסך הדמיון, לוותר על החולשה להיכנע ולהידמות להצלחה חיצונית כדי להרוויח חיבור אמתי ועמוק להצלחה נצחית וחן אמתי.

כמה שחשובה והכרחית ההתנזרות מכל דמיון לאומות העולם, דווקא ההידמות לכל דבר טוב הוא חיוני ונפלא. אבל לפעמים, כשמתעוררת בנו מחשבה לסגל לעצמנו התנהגות נעלה יותר, אנו עלולים לשמוע את עצמנו אומרים: 'את מי אני מנסה לרמות כשאני עושה את עצמי צדיק, מי כמוני יודע מי אני...' לא נכון! זו אמירה מטעה מאוד. עד שאתה חושש 'לרמות את עצמך' לצד הקדושה, הרי מאות אלפי מחשבות אחרות נאבקות על מוחך, על דמותך.

חיקוי דקדושה יכול להועיל בנקודה פנימית יותר: מעוניין להתרגש בתפילה ואינך יודע איך מגיעים לשם? רוצה להיות שמח אבל לא יודע איפה כפתור ההפעלה של השמחה, מבקש להתלהב בלימוד? איך לשמוח להתלהב ולהפיק חמימות אולי אינך יודע, אבל אתה כן יודע איך נראה אדם

”
אנשים מנסים, ביודעין או שלא, לחקות אנשים הנערצים עליהם, גם אם אינם באמת כאלה.”

הטוב באמת'.

'ושקל אשא'

השבוע אנו קוראים פרשת 'שקלים' העוסקת במצוות מחצית השקל. שקל מלשון 'משקל', ואין לך תחום הדורש שיקול והכרעה כמו הדמיון. מצוות נתינת מחצית השקל כתרומה לה', מבטאת את עיקר עבודת הבחירה משום שהאדם מצוי תמיד בבחינת מחצית השקל, הוא עומד על המשקל וכל תנועה מכריעה אותו לכאן או לכאן.

התחום בו שולט הדמיון יותר מכל הוא הכסף והממון, המן מציע לאחשוורוש לשקול אל גנזי המלך עשרת אלפים כיכר כסף, כדי להשמיד להרוג ולאבד ח"ו את ישראל. הוא מנסה לסנוור את העיניים עם דמיון עשירותו, ומן השמים נענים ואומרים לו 'דשע, כבר קדמו שקליהם לשקליך'. היהודים כבר השתמשו בשקל כדי להתנתק מהרע, ולהכריע את עצמם אל הטוב שבעין הדעת.

כל חייו של יהודי הם בבחינת מחצית השקל תרומה, משום שהוא יכול בכל דבר, גם עניינים גשמיים, להידמות לעליונים. בכל תחום הוא מקפיד להיות שונה, אחר ולא כמו כל העולם - אבל דומה מאוד לאמת ולקדושה. ובכך הוא מרומם גם את הגשמיות והארציות כלפי מעלה, תרומה לה'. על אנשים אלה אין להמן שליטה.

(ע"פ ליקו"ה חוקות העכו"ם ב)

אל תיגע ב'קאפיקע' של השני!

רואים אנו משהו מופלא במיוחד מסביב לנושא הממון הרי אנו מפילים תחוננו לפני ריבון העולמים בעת ההתבודדות ומבקשים ממנו על כל צרכינו, האם אנו מתפללים גם להינצל מתאוות הממון? האם מישוהו מעלה על הדעת שיש מקום להתפלל על נגע הכסף? חושבים על - מי יודע מה - על פגמים חמורים, על תאוות. אבל על זה? על חמדת הממון? מאן דכר שמיה. האדם חושב שאין בכך כלום.

אבל אני אומר לכם לא! לא! ועוד הפעם - לא! ממון, אם לא יודעים להחזיק ולהשתמש בו כראוי, הרי זה עלול להידרדר לחרון אף, לעבודה זרה, רח"ל.

את מאמר הגמרא "כל זמן שיש עבודה זרה בעולם חרון אף בעולם" מביא רבנו פעם אחת לגבי מידת הגאווה - בתורה ל' - ואת אותו מאמר מביא רבינו גם לגבי תאוות הממון: "כל זמן שיש עבודה זרה של ממון בעולם חרון אף בעולם".

אם הרהורים סביב הכסף מרחיקים את האדם מהתכלית, מטרידים אותו באמצע התפילה, מבלבלים אותו באמצע שמונה עשרה - הרי זו תאוות ממון, הרי זו עבודה זרה. כי אילו הכסף שברשותו היה כסף נקי ללא רבב - זה לא היה מטריד אותו כל עיקר, אבל כאשר הכסף אינו בכשרות הרי בכל דבר שהוא עושה הוא בא לידי בלבול, הוא כבר מוטרד. ולמה - בגלל תערובות לא רצויות שיש אצל הכסף. ולכן חייב אדם לעמוד על המשמר ולא לרמות את עצמו.

מבהיל על הרעיון עד כמה היה נושא ממון נשגב בעיני רבינו. בתורה ב' 'אמור אל הכהנים' אומר רבינו שם שבכדי לזכות לתפילה יש לכלכל דבריו ב'משפט'. ושאל ר' געצ'ע את ר' אברהם ב"ר נחמן: מה כוונת רבינו בתורה זו 'משפט'? וענה לו שהכוונה היא: לא ללגוע ב'קאפיקע' של השני! אל תיגע בפרוטה שאינה שלך!!

למצוא אבידתו

שעל זה מבקשים 'ותן חלקנו בתורתך' [למעט בחורים צעירים שצריך ללמוד איך ללמוד ולהרגילם בלימוד, ואי אפשר לסמוך עליהם לגמרי שידעו מה שלבים חפץ].

כשאדם מבקש באמת להשי"ת שידריך אותו בדרך האמיתית שלו לפי שורש נשמתו, אזי השי"ת ידריך אותו למצוא הנקודה שלו.

אלא שצריך לזה סבלנות גדולה מאוד, כי הרבה טועים בזה, שרוצים שאיזה צדיק יודע נסתרות יגלה להם מה התיקון שלהם שצריכים לתקן בעולם.

כי ה'אבידה' שאותו צריכים לחפש היא לאו דווקא איזה גילוי חד פעמי שאומרים לו 'אתה צריך לעשות כך וכך'. אלא שהאדם המשתדל לעשות עבודתו מה שה' מזמין לו, אזי יחד עם תפילות הוא יכול במשך הזמן להכיר יותר את תכונות נפשו ולהבין את החלק שלו, וכמובן בלי לוותר על דברים אחרים שצריך ביהדות.

אך חשוב לדעת שגם כאשר נדמה לאדם שיודע ומכיר את תכונות נפשו, צריך הוא תמיד להמשיך לחפש, כיון שגם השליחות של האדם יכולה להשתנות מתקופה לתקופה, ועל כן צריך תמיד לחפש ולבקש בתמימות במחשבה נקייה, אין עושים יותר את רצון ה'.

במאמר הבא בע"ה נבאר יותר איך למצוא את נקודת נפשו - לדעת שליחותו באמת

מה משמעות הענין 'לחפש כל אחד את האבידה [עבודה] הפרטית שלו?'

דבר ראשון יש לדעת, שאין השם יתברך בורא שני דברים פעמיים, ואפילו כאשר יורדת נשמה בגלגול אין היא יורדת כמו שהיא בדיוק, אלא שנפש אחת מתאחדת עם רוח אחרת וכך היא יורדת לעולם (שיחות הר"ן נד).

כי כל אחד יש לו שליחות מיוחדת בעולם שצריך לתקן ולגלות את ה' באופן מסויים לפי הבחינה של נשמתו. וענין זה הוא ראשית האמונה בעבודת ה', לדעת שאני בפרטיות ממש, יש לי שליחות מיוחדת שלא היה ולא יהיה לאף אחד בעולם.

וכאשר האדם מאמין בדבר זה, אז הוא מתחיל לחפש מהי האבידה שלו בעולם, כלומר מה הוא צריך לעשות בעולם הזה.

כל אחד בעולם יש לו תכונות וכשרונות אחרים, ועמם הוא צריך לעבוד את ה', ועל כן צריך להתפלל ולבקש הרבה מה' שידריך אותו לדעת מה הוא צריך לעשות בעולם.

וכמו שמצאנו שהצדיקים כל אחד מהם עשה עבודתו באופן אחר, זה בתורה, וזה בתפילה וזה בגמילות חסדים וכו'. וכן בלימוד התורה עצמו, כל אחד מצא את חלקו בחלק אחר בתורה, זה יותר בהלכה, וחבירו יותר בש"ס, ואחד יותר בחלק הנסתר שבתורה וכו'.

ועל כך אמרו חז"ל שצריך כל אחד ללמוד במקום שליבו חפץ - כי כל אחד צריך למצוא החלק שלו בתורה,

נצור לשונך הלכות לשון הרע

האומר דבר לחבירו, אין לספרו לאנשים אחרים עד שירשהו האומר. דבר זה הוא מדה טובה, ולא איסור. אם האומר גילה דעתו שמספר רק לו בלבד. אסור מן הדין לספר הדבר לאחרים. אם היה בו לשון הרע, גם כשמרשהו בפירוש. אסור.

א"ל בערכין דף טו: 'היכי דמי לשון הרע' כגון שאמר: איפה אפשר למצוא אש, אלא בבית פלוני. לדעת רש"י ועין יעקב, הכונה שהוא עשיר וכל שעה הוא מצוי בביתו לבשל תבשילים ואינו מהנה לאחרים. ולדעת מהרש"א הלשה"ר שהוא רעבתן. ונחלקו הראשונים אם הוא אבק לשה"ר או לשה"ה ממש. ולפי מהרש"א תלוי איך יפרשו השומע, אם יבין שהוא רעבתן, זה לשה"ר גמור, ואם יבין שהוא מרבה בסעודות הרשות, אין זה גנאי גמור.

אם אמרו לאדם שפלוני סיפר עליו שאצלו תמיד אפשר למצוא אש, כי תמיד הוא מבשל. תלוי במחלוקת ראשונים אם זה רכילות ממש או אבק רכילות. (קיצור הל' לשה"ר פ"ט סעיף י"א)

ובפרט מהחטא ועוון הגדול מאד שהוא עוון לשון הרע ורכילות שהוא חמור ביותר, תציל אותי וכל עמך בית ישראל, שפא יצא מפי לעולם שום דבור רע על שום ישראל שבעולם:

(ליקוטי תפילות ד)

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

שְׁדֵעוּ! מִדַּעַ רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ הִיא רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ? מִשּׁוּם שְׁדֵעוּ! מִדַּעַ אֲנִי כְּמוֹ שְׂאֵנִי? מִשּׁוּם שְׂאֵנִי יוֹדְעִי!

מוֹהַרְבֵּי'ת אָמַר: "ס'אִיז נִיט דָא קִיין אַזָא וְדָאי ווי דַער יום הַמִּיטָה, און ס'אִיז נִיט דָא קִיין אַזָא הַעֲלָמָה ווי דַער יום הַמִּיטָה" - "אִין כְּזֶה דְבַר וְדָאי כְּמוֹ יום הַמִּיטָה. וְאִין כְּזֶה דְבַר מְסֻרָה וְנִעְלָם, כְּמוֹ יום הַמִּיטָה":

אָמַר פֶּעַם מוֹהַרְבֵּי'ת: "אִיךָ הָאֵב זְעַר אֶלְסְדִינְךָ אוֹיִסְגֶּמְאָלֶט, נָאָר דַעַם עֲרִשְׁטֵן 'בְּרֹךְ הַבָּא' אִין קֶבֶר הָאֵב אִיךָ זֶךְ נִישְׁט גַעקֶענט אוֹיִסְמָאָלֶךְ, ווי אַזוי וועט מֵעַן מֵעַךְ דָאָרְטֵן אוֹיִפֶּנְעֵמֵן" - "הַכֵּל צִיָּרְתִי לַעֲצִמִי, רַק ה'בְּרֹךְ הַבָּא' הָרָאשׁוֹן שֶׁבְּקֶבֶר, לֹא יִכְלְתִי לְצִיר לַעֲצִמִי, הִיאָךְ 'קֶבֶלֶי שֵׁם אֶת פְּנֵי' (נְסֻחָא אַחֲרֵת: חוּץ מִלְּלֶחָה הָרָאשׁוֹן בְּקֶבֶר):

(שיח שרפי קודש)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ד - התורה הזמנית - מאמר ב' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ב] וְדַע שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ אֶפְלוּ בְּבַחֲנֵינָה מְטִי וְלֹא מְטִי. אֶלְאֵ עַל יְדֵי עֲשִׂיַת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה. כִּי עַל יְדֵי שִׂמְחַת הַמְצוּוֹה, נִשְׁלַם הַקְּדוּשָׁה. וּמַעֲלָה הַחַיִּיּוֹת וְהַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּקְלִיפוֹת, בְּבַחֲנֵינָה אֶחָד עֶשְׂרֵי סְמָנֵי הַקְּטָרֶת. כִּי הַקְּלִפּוֹת הֵם בְּחִינַת מוֹתָרוֹת, וְהֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת, בְּבַחֲנֵינָה (מְשִׁלֵּי ד'): 'כָּבֵל עֲצָב יִהְיֶה מוֹתָר'. וְהֵם תְּקֵפָא דְדִינָא, בְּבַחֲנֵינָה (גְּרָאשִׁית ו'): 'וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ'. וְעַקֵּר הַשִּׂמְחָה הִיא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים ד'): 'נִתְתָּה שִׂמְחָה בְּלִבִּי'. וְגַלּוֹת הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת לֵב שֶׁהִיא שִׂמְחָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַקֵּר גְּלוּתָהּ פְּשִׁעוּצָבוֹת שֶׁהֵם הַקְּלִפּוֹת גּוֹבְרִים עָלֶיהָ, בְּבַחֲנֵינָה: 'וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ'. נִמְצָא פְּשִׁעוּשָׁה הַמְצוּוֹה בְּשִׂמְחָה, אִזִּי מַעֲלָה הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הַמְצוּוֹה, שֶׁהִיא שִׂמְחַת הַלֵּב, מִבִּיַן הַקְּלִפּוֹת. וְזֶהוּ בְּחִינַת מַלְכוּת דַּעֲשִׂיָה הַעוֹלָה מִן הַקְּלִפּוֹת'.

הדרך לקבל התנוצצות מאוד אין סוף הוא ע"י עשיית המצוות בשמחה

רבינו מתחיל את המאמר בהודעה שמודיע לנו שיש אור אין סוף שהוא למעלה מנפשינו רוחני ונשמתני, ואי אפשר להשיגו אלא בבחינת מטי ולא מטי, היינו שאין משיגים אותו ממש בבחינת השכל, אלא שמקבלים ממנו התנוצצות, שזהו בחי' רגשי הקדושה שאדם מרגיש בעבודת ה', רצון והשתוקקות לה', שמחה בה', וכן נעימות בתורה ותפילה או בשבת ויום טוב וכדומה, וכמו שכבר נתבאר במאמר הקודם, זהו הדבר שכל בני העולם רודפים אחריו [רק לפעמים מחמת השכחה והעלם, ע"י הבלבולים שבאים מהיכלי התמורות, נהפכת הרדיפה לרדיפה אחר הבלי העולם הזה].

ובזה ממשיך רבינו לבאר את הדרך איך זוכים לקבל את השגה זו, שהוא ע"י עשיית המצוות בשמחה, שע"י השמחה הזו נשלם הקדושה, ומעלים את כל החיות של הקדושה שנפל אל הסטרא אחרא והקליפות, שזהו המציאות של גלות השכינה, וע"י שמחת המצוות מעלים את השכינה מהגלות.

כי עיקר הגלות הוא העצבות, כי עצבות זהו מהות הקליפות, וממילא מובן שעיקר התגברותם הוא להפיל עצבות על כל אחד ואחד מישראל. והעצבות הזאת היא היא גלות השכינה, שהוא מה שהקליפות שהם העצבות מנסים להתגבר על השכינה, וזה ע"י שהם מכניסים את ישראל, שהם חלק מהשכינה, לעצבות (עיי' לקיטי הלכות הודאה הלכה ו אות ד ועוד), וכשהאדם זוכה להתגבר בשמחה בעשיית המצוות, הרי הוא ממש מוציא את השכינה מהגלות.

השמחה הזו עצמה נמשכת מאוד אין סוף

ומתוך קשרי המאמר ניתן להבין, שאף שמצד אחד עשיית המצוות בשמחה הוא הדרך והכלי לקבל את אור אין סוף, אבל מצד שני הוא גם להיפך, היינו שאי אפשר לזכות לשמחה הזו עצמה, רק ע"י ההתנוצצות מאוד אין סוף, כי באמת היא מלחמה גדולה מאוד עם כל הסטרא אחרא והקליפות, שזה עצם ענין הגלות הנוראה שאנו נמצאים בה, וממילא מובן מאלינו שאין זה ענין פשוט כלל לזכות לשמחה, ובפרט בעת שמתגברים הקליפות מאוד להכניס עצבות בליבם של ישראל, ועי"ז להכניס את השכינה בגלות, נמצא שיש כאן מלחמה גדולה ועצומה עם קליפות נוראות וקשות, ומהיכן נוכל לקחת כח להתגבר להיות בשמחה, אלא שבאמת גם זה עצמו נמשך מההתנוצצות של אור אין סוף, שמאיר בלב כל אחד ואחד מישראל בדרך של התנוצצות, ועי"ז יש לו את הכח

ניגון בלב היער

מרגע לרגע הולך הקול ומתבהר, לאוזני מגיעות מילים ברורות, מילות תפילה, שירה והודיה, הקולחות במתיקות עצומה ובערגה והתרפקות, מלב כלה ונמס מהשתוקקות לבוראו - - -

החלבן הינו חסיד בן חסידים, שכל ימיו גדל בין חסידים עובדי ה'. הרבה תפילות סוערות ונרעשות ראה ושמע בחייו, אך כאן שמעו אוזניו משהו אחר לגמרי, ניגון מעולם אחר. הנועם והמתיקות הללו המסו את לבו למים, הוא הרגיש רצון עז לחזות במו עיניו בפנים הטהורות של האיש הקדוש הלז.

הוא פסע חרש אט אט, לבל תופרע חלילה תפילתו של איש האלוקים, תפס עמדת תצפית מאחורי שיח עבות וחייד מבטו אל מקור הקול... לאור הלבנה נגלו לפתע פני המתפלל המופלא, שעמד דבוק כל כולו במי שאמר והיה העולם. והחלבן כמעט נפל תחתיו מתדהמה.

היה זה לא אחר מרבי ישראל קרדונר, שבטבריה כינו אותו "רבי ישראל ברסלבר" - - -

היו אלו ימים בהם היתה ההתנגדות מרובה, ואנשי ה'נחל נובע' מועטים. החלבן דן היה מפורסם בטבריה בהתנגדותו הנועזת לחסידי ברסלב בכלל, ולרבי ישראל קרדונר בפרט. אלא שבשעה שעמד מאחורי השיח והתבונן בתפילתו של רבי ישראל, אחזהו בושה וחרטה מכף רגל ועד ראש.

באותו לילה קם רבי ישראל קרדונר בחצות כהרגלו, יצא אל היער להתבודד ולבקש רחמים על בנים שגלו מעל שולחן אביהם, ומתוך התבודדותו, המשיך בתפילת שחרית ופסוקי דזמרה בין עצי היער, ושלא בידועין חולל מהפך של ממש בקרבו של החלבן המתנגד שחלף שם בדרכו.

מאז, ניגש היה החלבן מדי יום חמישי אל רבי ישראל-בער אודסר, תלמידו ויד ימינו של רבי ישראל קרדונר, מסמן לו חרש לסוד עמו לקרן זוית, תוחב ידו לכיסו, מוציא חופן מטבעות ונותנם בכפו, כשהוא לוחש על אוזנו: "את אלו תמסור לרבי ישראל ברסלבר, אבל אל תגלה לו שזה ממני..."

עלטה מכסה את הרי טבריה, רק פסיעותיו המודדות של החלבן מפרות את הדממה. רגיל הוא לקום מדי לילה סמוך לעלות השחר, לעטות את מעילו ולצאת את ביתו, כשקנקנים גדולים בידיו, יעשה את דרכו אל הכפרים הערביים אשר סביבות העיר.

בלילות קיץ מהבילים כמו בלילות חורף קפואים, פוסעות רגליו בשבילים החשוכים המתפתלים בינות ההרים והגאיות, אל הרפת שמחוץ לעיר, שם, בנוחות, מתבצעת החליבה. הוא משלם לפלחים הישמעאלים את שכרם וצועד בחזרה לטבריה, שם ימכור את החלב לתושבי

הרי טבריה והכינרת

העיר. כך מנהגו מזה שנים ארוכות.

לילה אחד, צועד החלבן כדרכו בשבילים ההרריים, הכל מסביב שרוי בחשיכה ודממה עמוקה של טרם עלות שחר, את השקט מפרים רק רחשי צעדי. לפתע, נדרך הוא וקופא על עמדו. מאי-שם בוקע קול אדם. הוא עוצר מהליכתו ומחדד את אוזניו שמא דמיונו הטעה אותו. אך לא, שומע הוא בבירור מבין הצמחייה קול כלשהוא, היה זה קול מתנגן, מתוק וערב מאין כמוהו, של אדם המשתפך בתפילה לפני קונו. מימיו לא שמע נעימת השתפכות והתחטאות שכזו. אולי - עלתה בו המחשבה - משמייים זימנו לו את הזכות לפגוש באחד מל"ו צדיקים הנסתרים?

הוא לא יכל להמשיך ללכת. הרקיע החל אט אט להחוויר, והוא, כמו שכח לאן פניו מועדות. נרגש כולו החל מדלג על ההרים ומקפץ על הגבעות, הוא לא הרגיש לא בקוצים והברקנים ולא בסלעים המשווננים, כמהופנט רץ בעקבות הקול המופלא, הבוקע כמו מגן-עדן.

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

טובות רבות קיבלנו ממוהר"ת זיע"א. איזו מהם עולה על כולם? 'ועל כל הטובות אשר עשה השי"ת עמך על ידי, על הכל עולה הטובה והחסד הזה אשר הודעתני לך שאין מקום לברח מפגעי עולמך הזה כי אם להשי"ת לבד. מי יתן שתזכה לילך בזה המיד...'

עלים לתרופה מכתב כ"ד הזוכה: ישעיה ישי, עמנואל זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

על מי מוהר"ת זיע"א רואה עצמו כרב ומורה דרך?

על"ת פורים

להבין מרחוק עד כמה ראוי לשמוח מאוד מאוד בכל מצוה, ובכל נקודה של קדושת ישראל, שבאמת בוודאי אין סוף לשמחה שראוי לשמוח על כל נקודה קטנה מאוד של קדושת היהדות, שהוא רווח נצחי ונורא מאוד שאי אפשר לשער כלל במח ובשכל האנושי. ואזי גם כשמתגבר עליו העצבות מאד מאד, יש לו את הכח להתגבר בשמחה על עוצם נעימות חלקו שזוכה לעסוק בתורה ובמצוות, ואז אדרבא ככל שמתגבר עליו העצבות מחמת ריחוקו מהש"ת, הוא מתגבר בשמחה יותר ויותר, כי אם אני רחוק כל כך, ואף על פי כן אני זוכה להתעטף בציצית ובתפילין וכדומה, בוודאי ראוי לשמוח בזה יותר ויותר [שזהו עניין אייתי אשלי ומושחזר המבואר בתשובת רבי יהושע בן חנניה, שמהם עצמם באה השמחה, כי היגון והאנחה עצמו נהפך לשמחה, וכמבואר בליקוטי הלכות הלוכות הודאה הלכה ו אות כה ועיין שם עוד באות יד].

ההתחלה היא ע"י התקרבות לצדיק שעי"ז מקבל ממנו את ההתנוצצות הזאת

ומחמת זה עצמו הגלות ארוכה וקשה כל כך, כי התחלת הוצאת השכינה מהגלות הוא ע"י השמחה, אבל לזה עצמו צריך את התנוצצות אור אין סוף, שכדי לזכות לזה צריך את השמחה, ואם כן מהיכן תהיה ההתחלה, ועל כן באמת עיקר ההתחלה הוא לקבל את אור ההתנוצצות הזאת מהצדיק שהוא זכה בשלימות לאור אין סוף, ע"י הכלים שזכה לעשות ע"י עוצם יגיעתו ומסירות נפשו בשמחת המצוות עד שזכה להעלות את השכינה בעליות גדולות ונוראות, והוא יכול להאיר את אור השמחה הזו אפילו במקומות הנמוכים מאוד שמתגבר שם העצבות מאוד מאוד. וכשאדם זוכה להתקרב אל הצדיק, אזי יכול הוא לקבל ממנו את ההתנוצצות הזאת שעי"ז יבין כמה יש לו לשמוח בעשיית המצוות ובקדושת יהדותו, ועי"ז יוכל להבין כלים לקבל עוד ועוד נקודות של התנוצצות מהאור הזה שהוא אור אין סוף, ועי"ז יוכל להמשיך על עצמו עוד ועוד שמחה, אבל ההתחלה היא באמת לקבל את האור הזה מהצדיק (וכן מתבאר בליקוטי הלכות הלוכות הודאה הלכה ו אות כ-כא ואות כה ועוד).

המשכת ההתנוצצות הזאת שלא תשאר השכינה בגלות

וממילא אנו מבינים על פי זה את עוצם ההכרח להבין כלים לקבל את האור הזה שמאיר ומתנוצץ מאור אין סוף, שלכאורה היה נראה לנו לפעמים שאין זה נוגע אלינו, וההתמודדות שלנו הוא עם נסימות פשוטים ולא עם הדרכים לזכות להשגות אלו, ובאמת כבר נתבאר שאין זה אמת, אלא זהו פנימיות ההשתוקקות של כל אחד ואחד לזכות לנעימות והרגשת התנוצצות אלקות בעבודת ה', אבל על פי הניל מתבאר ביתר עומק, שבאמת אנו מוכרחים להתנוצצות האור הזה אף בשביל פשטות היהדות, שנוכל להצליח להתחזק בשמחת יהדותנו, ובפרט בעת עשיית המצוות, שזוכה לשמוח מאוד מאוד כפי שבאמת ראוי לשמוח, ועי"ז נזכה להוציא ולהעלות את השכינה מהגלות, ולכל זה מוכרחים את ההתנוצצות מהאור אין סוף, ולכן אנו מוכרחים לעסוק בזה ולהבין כלים לאור אין סוף, כי אם לא כן, נשאר טבועים בגלות העצבות, ועי"ז גם השכינה תשאר בגלותה, רחמנא ליצלן.

כל זה נעשה ע"י כל אחד ואחד מישראל

ומהראוי להביא בזה את לשונו הזהב של מוהר"ן (ליקוטי הלכות תחילת הלכות הודאה הלכה ו) 'צָרִיף אֲתָהּ הַמְעֵינְ שְׂתַדַּע וְתִאֲמִין שְׁכָל מַה שְּׁנֵאָמַר שָׁם, נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי כָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל פְּשׁוּזָה לְהַתְגַּבֵּר לַעֲשׂוֹת הַמְצַוָּה בְּשִׂמְחָה, פִּי לֹא בְּשִׂמּוֹת הֵיא שְׂלָא נְאֻמְרָה הַתּוֹרָה לְעוֹלָי שְׂמִיִּם וְכוּ', פִּי קְרוּב אֲלֵינוּ הַדְּבָר מֵאֵד וְכוּ'. וְאֵין פֶּאן מְקוּמוֹ לְהַרְחִיב הַדְּבָר בְּזוֹה'.

מכל, אך זה לעומת זה אם חלילה אדם לומד לשם כבוד ושררה כדי להיכלי התמורות' כי תמיד יש לאדם מלחמה שמנסה להחליף לו את האמונה באמונות כוזביות ברופאים או ברוב השתדלות אחר ממון וכד' ולכן משה רבינו הבין שצריך לחזק את העם שנפל לאמונה זרה של העגל וצריך תיקון גדול להתחבר חזרה לאמונה בהשם יתברך, והצעד הראשון הוא לקבץ ולהקהיל את ישראל ביחד כדי לעורר את האור אין סוף גם ולעורר אותם לנדב צדקה למשכן שהיה כלול מכל הטוב של כלל ישראל, כי משה רבינו שהיה שפל ועניו מכל אדם והיה לו ארבע מיני שפלות, מגדולים ממנו, מכאלה שכערכו, מקטנים ממנו ואפילו ממדרגת עצמו כמובא בתורה 'ד ה' קמא, ועל כן יש למשה רבינו את הכח והיכולת לקבץ את ישראל ולהרימם ולעזור להם 'להחליף פאוזה' כלומר לעבוד באמונה את הקב"ה ולא... אשירני שיש לנו רבי כזה שזו עבודתו...

ברכה ל.ב.

מובא בפרשה 'ויקהל משה את כל עדת בני ישראל' מובא בזהר שמושה רבינו קיבץ והקהיל את ישראל ממחרת יום הכיפורים, כדי להורות להם את דרכי התשובה לאחר שחטאו במעשה העגל, וישראל היו צריכים לתקן ולהמיר את כל המידות הרעות שנוצרו כתוצאה מפגם האמונה, כי למעלה בעולם העליון ישנם תשעה היכלות שהם גבוהים מן העשרה ספירות ואי אפשר כלל לדרוש בהם, כי הם ממש גבוה מעל גבוה אור אין סוף ממש, ורק בכוח לעורר ולתקן את מידת האמונה בשלימות כאן ועכשיו איך כל זה קשור אלי כי גם בי יש את החלק העליון ששייך לשרש נשמותי ויונק מהמקום הגבוה הזה, שהוא חלק אלוך ממש. על כן ראה משה רבינו להקהיל ולקבץ את ישראל כדי לעורר בהם את 'הריח טוב' ששייך לכל יהודי ובכך לחזק אותו שיעשה חיבור ותשובה. ניקח למשל את מדת החכמה שצריך כל אדם לקבל על עצמו עול מלכות שמים ולהגות בתורה כמו שכתוב 'והיגית בו יומם ולילה' (יהושע א'-ח) ואז התורה מגנה ומצלה את האדם

מכל, אך זה לעומת זה אם חלילה אדם לומד לשם כבוד ושררה כדי להיכלי התמורות' כי תמיד יש לאדם מלחמה שמנסה להחליף לו את האמונה באמונות כוזביות ברופאים או ברוב השתדלות אחר ממון וכד' ולכן משה רבינו הבין שצריך לחזק את העם שנפל לאמונה זרה של העגל וצריך תיקון גדול להתחבר חזרה לאמונה בהשם יתברך, והצעד הראשון הוא לקבץ ולהקהיל את ישראל ביחד כדי לעורר את האור אין סוף גם ולעורר אותם לנדב צדקה למשכן שהיה כלול מכל הטוב של כלל ישראל, כי משה רבינו שהיה שפל ועניו מכל אדם והיה לו ארבע מיני שפלות, מגדולים ממנו, מכאלה שכערכו, מקטנים ממנו ואפילו ממדרגת עצמו כמובא בתורה 'ד ה' קמא, ועל כן יש למשה רבינו את הכח והיכולת לקבץ את ישראל ולהרימם ולעזור להם 'להחליף פאוזה' כלומר לעבוד באמונה את הקב"ה ולא... אשירני שיש לנו רבי כזה שזו עבודתו...

ליקוטי מוהר"ן למעשה - איך?!

טעם גן עדן

חיזוק ועצות להליכה עם הליקוטי מוהר"ן [ד]

- [א] הגאולה אינה באה בבת אחת, יש בה כמה וכמה שלבים. כמו ביציאת מצרים, שתקופה ארוכה הכין משה רבינו את ישראל אל הגאולה, ואח"כ עשר מכות, עד שבסוף היה הרגע של יציאת מצרים בחפזון.
- וכן בגאולה הכללית של עם ישראל, ישנם כמה שלבים: ביאת המשיח, בניין בית המקדש, תחיית המתים, העתיד לבוא, עולם הבא וכו', אף שרגע של התגלות משיח תהיה ברגע אחת של היסח הדעת, אך כלליות כל ענין הגאולה יהיו בכמה זמנים.
- [ב] כמו כן יש לדעת שאנו כבר בעיצומה של הגאולה, כי מידת הארז"ל התחיל להתנוצץ אורו של משיח, ובהמשך על ידי הבעש"ט הק' ותלמידיו, ואחר כך על ידי אורו של רביז"ל שאמר שהספר שלו היא אתחלתא דגאולה.
- כי הגאולה היא לא רק פעולה גשמית בהם יוצאים למקום אחר, אלא היא תהליך ארוך בו מוציאים את ישראל משעבוד הדעת, להסיר הדינים המסתירים את ה', ולהכיר את ה' בדעת גדולה ומופלגת. ועל כן השי"ת שולח צדיקים לפני הגאולה שיאירו את העולם בדעת ה' ובעצות איך להתקרב אל השי"ת. והוא חלק

גם אתה יכול לטעום טעם של שבת

וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתן לה' (שמות לה, ב)

עשרות נהרות של אש זורמים בין בתרי הספר 'לקוטי הלכות' על קדושת השבת, בלקוטי תפילות מתפלל רבי נתן בלב בווער 'הטעימיני טעם שבת', ואכן כל מי שנכנס לכבשונו של רבינו רואה מיד את מעלת וקדושת שבת קודש.

אבל בדרך כלל מתלווה להרגשה זו תחושת החמצה, הוא מכיר את השבת שלו, אכן הוא זוכה לשמור את מצוות השבת על כל דקדוקיה, מתפלל את ארבע תפילותיה כדיון וסועד את סעודותיה בהרחבה, אבל... האם לזאת תיקרא קדושת שבת? לבשר ודגים וכל מטעמים? לשינה בה הוא שוקע מיד עם תום סעודת שבת, שינה שמסתיימת סמוך ונראה לזמן תחילת תפילת שחרית, ומיד אחרי סעודת שבת חוזר ופורש לשינה בשבת תענוג', עד לתפילת מנחה וסעודה שלישית, וכך חולפה וחומקת השבת מבין אצבעותיו.

וכאן לבו נוקפו בכל פעם, היכן היא דבקותה של שבת, איפה ה'מעין עולם הבא' המובא בכל הספרים הק', היכן הכיסופים של ליל שבת שעליהם התבטא רביז"ל שאברך יכול לכסוף לה' יתברך בליל שבת כל כך, עד שלא ידע להיכן נעלמה ועברה הלילה, היכן הם הסיפורים על שרפי מעלה שלא נתנו שינה לעיניהם כל ליל השבת ויומה, היכן היא נעימותה של שבת שמובאת בכל ספרי הצדיקים...

עומק הפרשה

בנין המשכן מחדש

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל

למחרת יום הכפורים כשירד מן ההר (רש"י).

אחר חטא העגל עלה משה רבינו וביקש רחמים על ישראל, ארבעים יום ועוד ארבעים לא הניח שינה לעיניו לא אכל ולא שתה, אלא עלה ונתעלה להמשיך את מידות הרחמים בשרשם עד יום הכיפורים שאמר לו השי"ת "סלחתי כדבריך".

ממחרת יום הכיפורים "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל", ומצוה אותם מחדש על עבודת המשכן, "זה הדבר אשר צוה ה' לאמר, קחו מאתכם תרומה לה' וכו', וכל חכם לב בככם יבואו ויעשו וכו' את המשכן את אהלו" וכן הלאה.

והקשו מפרשי התורה, הלא כבר הצטוו על עבודת המשכן בפרשת תרומה, ולמה צריך לחזור ולצוות עליהם (עיין רמב"ן ועוד).

אכן, מבאר בזוה"ק (ויקהל קצו, קצט ועוד) שתחילה ציוה משה רבינו על כל העדה לבנות את המשכן, אבל אחר חטא העגל, היה צריך להמשיך תיקון זה מחדש, על כן כינס את בני ישראל לבדם, הפריש מהם את הערב רב שנדבק בהם, זיכך אותם כראוי ואז ציוה אותם מחדש על בנין המשכן.

אבל באמת שני תשובות יש לדבר זה, ושניהם כלולות זו בזו, בראש ובראשונה הכל תלוי על ההסתכלות וההתבוננות בנקודות טובות שזכה להשיג בשבת זו, למנות את שני 'קריאת שמע', ארבע תפילות, שני 'קריאת התורה', רבבות מלות תורה ותפילה, ארבע סעודות שבת, זמירות שבת קודש ועוד מאות זכויות אותם עשה אך הוא מתעלם מהם כאדם הדש בעקביו.

דווקא הסתכלות זו היא שתביא אותו לשימור באמת בשבת קודש, כמו שאמר רבינו (ליקו"מ תניינא סי' י) "ולבוא לשמחה הוא על - ידי מה שמוצא בעצמו איזה נקודה טובה על - כל פנים, כמבואר על פסוק: "אזמרה לאלקי בעודי".

היא שתביא אותו להתפלל כראוי בשבת קודש, ולזמר להשי"ת בזמירות ותשבחות בהשתוקקות אמיתית להשי"ת כמו שאמר רבינו (ליקו"מ רפב) 'ואזי כשמחיה ומשמח את עצמו על ידי זה אזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה'.

ואף את העבר ויכול לתקן דווקא על ידי התסכלות זו בנקודות טובות, כמו שאמר רבינו (שם תניינא סי' מח) 'אף אם נפל למה שנפל רח"ל, אף על פי כן יחזק עצמו במעט דמעט טוב שמוצא בעצמו עדיין, עד אשר יזכה לשוב עי"ז להשי"ת, וכל הזדונות יהיו נעשין זכויות'.

ואדרבא דווקא על ידי שמחה זו, שהוא מסתכל בנחת רוח שיש להשי"ת ממנו יזכה לשוב הדעת (כמובא שם) ולראות איך הוא יכול להשיג עוד איזה נקודה של טעם שבת, עוד השתוקקות להשי"ת, אכ"ר.

את דרך תיקון זו, לבנות משכן אחרי שהתמוטט מוסדות תבל, אחרי שנפלו ישראל ממדרגתם ממדרגת 'אני אמרתי אלקים אתם' לנפילה נוראה שכזו, מבאר האריז"ל (ספר הליקוטים בפרשתנו) שמישה רבינו הוא שורש נפשות ישראל שבאותו הדור, על כן הקהיל את ישראל והחזיר אותם לשרשם להכלל בו, להסיר מעליהם את טומאת העגל ולהאיר בהם מחדש את אור הקדושה.

יתירה מזו מבאר רבינו שכך הוא דרך תיקון העולם ובנין המשכן, שהצדיק הוא זך מכל חטא ואין בו שמץ אחיזה לחטא העגל, אבל הוא מוסר את נפשו עבור הפחות שבישראל, על אותו שהתדרדר מאד בחטא העגל, כל אחד לפי בחינתו, עליו הוא מוסר את נפשו באמרו 'ואם אין מחני נא מספרך', וכשהשי"ת סולה לו הוא מקשר אליו את אותו אדם, יורד אליו מן ההר, וכולל אותו עמו בשרשו, ומאיר לו את אור הדעת, דרכים ועצות איך גם הוא יוכל להתקרב להשי"ת.

ורק כאשר כלל עמו את כל אותם שהתרחקו מהשי"ת והאיר לכולם דרך איך יוכלו להתקרב לעבודת ה', כעת האיר בכולם יחד את קדושת שבת שהיא אות הברית בין השי"ת ועמו ישראל, ויחד בנו משכן להשי"ת.

(ע"פ ליקו"מ תניינא סימן פב ובקדושת שבת שם)

חינוך - שחיטה?!

הרבה פעמים נדמה לי שאני הורס את בני עם ההערות שלי, עד שחבר אמר לי פעם: אתה 'שוחט' את בנך. אכן, החינוך הוא עבודת ה'שחיטה', ואין לפחד מהגדרה זו! כי כל אדם מעורב רוח של אדם ובהמה יחדיו, גוף ונשמה, ועל כן כל עבודה בו אדם שובר איזה יצר או מידה רעה הרי הוא כדוגמת פעולת ה'שחיטה' בו הוא שוחט את הבהמיות.

וכן כאשר אדם מחנך את בנו ורוצה להרגילו בדרך טובה הרי הוא ממש דומה ל'שחיטה' בו הוא שוחט את הבהמיות של בנו, להפכו ל'אדם' - שזהו אכן תפקיד האדם בעולם, לקחת חיות ובהמות ולהפכם לבני אדם - כי אדם שאינו יודע מהו, אין הוא בגדר אדם אלא חיה בדמות אדם (ליקו"מ ז' תנינא).

אך בהלכות שחיטה ישנם שני הלכות, שאם אינו מקפיד עליהם הרי שחיטתו פסולה, והם: 'שהייה' ו'דריסה'. שני תנועות הפכויות בנפשו של אדם.

'איסור שהייה' הוא, שאסור להשתהות עם הסכין, אלא לחתוך ברציפות בכדי שלא יהיה 'שהייה'. ומאידך יש איסור 'דריסה' כי אסור לדרוס את הסכין בכח ולחתוך, אלא צריך להיות מוליך ומביא בלא להשהות ובלא דריסה.

וכמו כן כאשר עוסקים בשחיטת נפש הבהמית, אסור לחכות ולהשתהות, אלא צריך להיות תמיד בפעולה של 'לחתוך ולחתוך' - אסור לישון בעבודת החינוך, יש תמיד להיות בעיניים פקוחות אחר בניו, לראות להעלותם, להעיר ולהוכיח מה שצריך, בלא לוותר.

אך מאידך, יש להיזהר שלא לדרוס, כלומר שלא לדחוק את השעה, כי אי אפשר להוציא את הנפש הבהמית בחזקה בבת אחת.

וענין זה של 'שהייה' ו'דריסה' הוא דבר מסור ללב השוחט, ואי אפשר להשיג על זה כמעט, כי הם תנועות דקות ביד השוחט עד כמה יש לו סבלנות להמתין לשוחט כמוליך ומביא ברצונו ושוב את הסכין, באופן שיחתוך מעט מעט, אך מאידך לא להשתהות ולחלום כלל, רק להיות בפעולה של שחיטה.

ועל כן, מקפידים מאוד שיהיה שוחט ירא שמיים, כי השוחט צריך להיות אמיתי עם עצמו, להקפיד על שני תנועות הפוכות אלו.

וכמו כן בחינוך, העולם מתחלק לשני מיני בני אדם, חלק אחד לחוצים ודורסים בכח, לראות תיכף ומיד תוצאות, וחלק אחר שמפחד 'לשחוט' באמת, ומרוב פחד לחנך, מרפים הם לגמרי.

והוא טעות גדולה, כי באמת צריך סבלנות גדולה בחינוך, ולא לדחוק את השעה לרצות שתיכף ומיד תצא נפשו הבהמית של הנער, אך מאידך יש לראות שבאמת יהיה כל הזמן פעולה של התקדמות, ואזי כאשר הוא פועל וממשיך, אפילו תנועות קטנות של חינוך, אזי הוא יכול להיות רגע שבאמת נעשה כאן פעולה טובה.

במאמר הבא נבאר יותר איך נדע שאנו באמת לא דורסים ולא משתהים?!

(ליקוטי הלכות שחיטה א')

◆ אֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: בימים שני ושלישי, כ"ז-כ"ח אדר א' - 48 שעות נחושות בהם כלנו מתייצבים ונרתמים למען מגבית ההצלה עבור כולל חצות - מודיעין עילית, המעמיד מדי לילה עשרות אברכים לעקר עבודת איש היְשָׁרְאֵלִי - כלשון רבי"ל. קח לך שותפות נצח, ותזכר לטובה במעמד התפילה הנשגב שיתקיים אי"ה בליל יום הפורים הק'. חייגו: 0527640148. ניתן לתרום גם בעמדות 'נדרים פלוס'.

◆ בשבת קודש זו, יחלו אלפי חסידי ברסלב העוסקים מדי יום בספר הק' 'ליקוטי הלכות' בסדר 'הדף היומי' - את כרך ג' שבחלק אורח חיים. אחי יקר! זו ההזדמנות לטעון את נשמתך בטללי התחייה מבית מדרשו של מוהרנ"ת זצ"ל. טעמו וראו כי טוב ה'!!

◆ לקראת ימי הפורים הבעל"ט: הופיע! הספר היקר 'אוסף אמרים', מאת החסיד רבי יעקב מאיר שכתב שליט"א, המהווה לקט פנינים יקרים משובבי נפש לימי הפורים. להשיג בחנויות הספרים.

◆ הודעה משמחת מטעם ארגון החסד 'רחם נ'א': גם השנה ניתן יהיה להשיג 'מצות קוממיות' הידועים בהידורם ובאיכותם - במחיר מוחל במיוחד! ניתן להרשם עד כ"ו אדר א'. מנחם: 0534130192.

◆ הודעת מערכת - תיקון טעות: היות והעמוד היומי במשנ"ב מתחיל מדף ד', חלה טעות בלוח שהחל בדף א'. החל מהשבוע - הלוח מעודכן.

◆ שבת מברכין אדר ב': המולד יהיה בליל חמישי, בשעה 3:51 ו-17 חלקים. ראש חודש אדר השני יהיה ביום החמישי ולמחרתו ביום השישי הבעל"ט.

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המעריצים נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

בִּי בְחִינַת קְלֵפַת הַקֶּמֶן עֲמֵלֵךְ רוֹצֵה לְהַפְּיֵל שְׂכָחָה כָּלֵב הָאָדָם כְּאִלּוּ עֵדִין לֹא הִתְחַלֵּל ה' יְתַבָּרֵךְ לְהוֹשִׁיעֵנו כָּלֵב חָס וְשָׁלוֹם. אֲחֵרֵי אֲשֶׁר בְּאֵמַת כְּבָר רֵאִינוּ בְעֵינֵינוּ יְשׁוּעוֹת נִרְאֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְאֵין מִסְפֵּר שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ בְּכָל דּוֹר עַד הַיּוֹם הַזֶּה. בִּי הוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם מִבְּתוֹרֵת נִרְאֹת בְּאֹתוֹת נִרְאֹת וּבְמִוִּפְתִּים וְכוּ' וְנָתַן לָנו אֶת הַתּוֹרָה בְּאֹתוֹת נִרְאֹת וְכוּ'. וְהוֹשִׁיעַ בְּבֶשׂ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. וְכָל הַנְּסִים וְהַיְשׁוּעוֹת שְׁבִימֵי דָוִד וְשְׁלֹמֹה וְכוּ' בְּכָל דּוֹר. אֲבָל עֲמֵלֵךְ יוֹמָה שָׂמוּ רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר בְּכָל פְּעַם וְלִהְיֵת לִשְׂכָרֵי לֵב הָאָדָם כְּאִלּוּ עֵדִין לֹא הִתְחַלֵּל ה' יְתַבָּרֵךְ לְהוֹשִׁיעַ כָּלֵב, וְעַל יְדֵי זֶה בְּעֲצֻמוֹ הוּא מְתַבָּר עַל יִשְׂרָאֵל גַּם בְּנִשְׁמִיּוֹת וּמְאָרֶיךָ הַקְּלֹפֹת: (ליקוטי הלכות, נחלת ד, יב)

יהלום

בִּי עֲמֵלֵךְ הוּא כָּלֵב כָּל הַקְּלֹפֹת וְהֵם"א, וְהוּא הַמְּסִית וְהוּא הַמְּקַטְרֵג, וְהוּא הַמְּחַלֵּשׁ אֶת הַדַּעַת מִכֹּהֵן חִזְקוּ בַתְּפִלָּה: (שם יא)

הר"ן י"ט, כ"ז, ועוד הרבה בתורתו של רביז"ל שאחר כל ההשגות העיקר הוא למעשה.

וכיון שהעיקר הוא למעשה, תיכף מח האדם חושב 'למעשה', ועל כן אינו מניח עצמו להכנס לאמונה הכללית שיש בורא לעולם, שהוא ממלא ומסובב כל עלמין, אין עוד מלבדו ואפס זולתו, והכל מאיתו יתברך וכו' וכו', לחשוב רק מהמציאות הזו, כמה רגעים שיכול, אפילו שלאחר כמה רגעים המחשבה פורחת ואינו יכול להחזיק המחשבה הזו במח הרבה זמן, אך בכל זאת בכל פעם שנזכר הוא מאמת את המציאות הזו בדעתו ומוחו.

וכאשר האדם חושב מזה, אזי ממילא לאט לאט מתעורר בו רצון עז ותשוקה חזקה ומופלגת ביותר להיכלל בו יתברך, שהרצון הזה הוא התכלית של כל העבודת ה'.

ובתוך כך חושב מהרצון הזה, הוא צריך לעורר רצונות פרטיים, איך זוכים 'למעשה' לעבדו ולעשות לו נחת רוח. במאמר הבא נבאר יותר, האם ענין זה שייך לכל אחד, או שהוא ממעלת הצדיקים? ואיך זוכים לזה למעשה?

הבנתי ממאמר קודם שיש שני כיסופים, יש רצונות פרטיים בהם האדם רוצה לקיים מצוות ושאר עניני עבודת ה', אך העיקר הוא הרצון הכללי לכסוף לחיות את מציאות ה', ובתוך כך רוצות רצונות פרטיים של עבודת ה'. איך באים לכיסופים כאלו גבוהים?

א] צריך לדעת שהעיקר הוא לחשוב הרבה מחשבות של אמונה ממציאיות ה'. וככל שהאדם מעורר מחשבותו בעוד ועוד רגעים קטנים בהם חושב על מציאות ה', אזי ממילא מתעורר בו רצון וכיסופים גדולים בהשתוקקות מופלגת מאוד, רצון כזה שאינו יודע לומר בפה מה הוא רוצה, לרוב מה שמשתוקק להיכלל בהשם יתברך. והרצון הזה הוא התכלית של כל העבודת ה', וכפי שמבואר בתורת רביז"ל כמה וכמה פעמים ענין זה, (ועיין בליקוטי"מ ז' תנינא, שיחות הר"ן לב, ועוד הרבה בליקוטי הלכות).

ב] הבעיה היא שתיכף שהאדם מתעורר לחשוב ממציאיות ה', הוא מבין שצריך לעבוד את ה' למעשה, כי העיקר הוא למעשה, וכמו שהזהיר רביז"ל בכמה מקומות (שיחות

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מר"צ דביהכ"ס נחלת חן

הלכה פסוקה

זהירות בהפשרת חלה קפואה בשבת

זה, ואם כן עוברים על 'איסור מבשל' (מנחת יצחק, ט, לא. הגרש"א במאור השבת, ב, עמוד תריב. הגר"מ פריינד, שם עמוד קנז). ויש מתירים, כיון שזה מתאדה ואין שום הגאון מהבישול (שו"ת אבן ישראל, ת, כט. ובמאור השבת, ב ח בירור הלכה קכא, מהגר"ק).

ולמעשה, לכתחילה יש להזהר להסיר ממנה את הקרח כמה שאפשר, אך המיקל להשאיר מה שנמצא בין הסדקים, יש לו על מי לסמוך (ראה: מאור השבת ש, ח לח ובבירור הלכה שם. נש"מ"ש שם לא). ואם לא הסירו ממנה את הקרח כלל, אין לאסור את החלה לאכילה (כיון שיש מתירים).

ב. אבל אם אין עליה קרח - אין בזה משום איסור בישול למרות שהחלה מתחממת, כי 'אין אפיה אחר אפיה'. והוא אפילו אם מתכוונים שהקרום שלה יתקשה יותר [קריספי]. וכן אין בזה משום 'מרכך גוף קשה'. ואין בזה משום 'איסור נולד' במה שנפשרה (ראה: מאור השבת שם לח. נש"מ"ש שם כ).

(אגרות משה, או"ח ד עד, בישול לד).
ב) אבל להניח 'על' פלטה חשמלית - לכתחילה אין להניח חלה על הפלטה עצמה. אבל לצורך הגון, כגון שהגיע עת הסעודה והחלה עדיין קפואה, אבל לא בכדי שתהיה יותר טעימה - המיקל יש לו על מי לסמוך (אם כי בתבשיל יש להחמיר, כי בכל זאת יתכן לבשל שם ונראה כמבשל, ובפרט לאחרונה שתרבו המבשלים על פלטה, מכל מקום נראה לגבי 'חלה' הדין שונה, כיון שאי אפשר לאפותה כך בשום אופן. ראה: שש"כ, א ל ובהערה פג - פד. מאור השבת, ג ח בירור הלכה קטז. משנ"ב דרשו, רג 109. נשמת שבת, ד כו-א).

ג) אבל בכל אופן אפשר להקל להניחה על גבי סיר ריק או תבנית הפוכה המונחת על גבי הפלטה (הגרש"א בשש"כ ח"ג תיקונים מילואים לפ"א קיב, ובשלחן שלמה רנט ה. שבט הלוי, א צא. הליכות אבן ישראל, לג כ. הלכות שבת בשבתו, א ה לה. אך ראה במשנ"ב דרשו רג 104, שיש מחמירים).

איסור בישול
א. מצוי שיש על החלה 'קרח', ובעת הימום החלה מתחמם קרח

איסור חזרה [שהייה לכתחילה] א. כל דבר שלא היה מערב שבת על כירי גז/פלטה/תנור וכיוצא בזה - אסור להניחו בשבת על גבי מקור אש, אף כאשר אין בזה משום בישול בשבת, כגון דבר יבש שנתבשל כל צרכו או לח שלא נצטנן. וזאת אפילו כשמקור החום הוא בגדר 'גרוף וקטום'.

אבל מותר להניח דבר שאין בו משום בישול, על גבי מקור חום כזה שאין רגילים לבשל או לאפות עליו.

ב. 'חלה' אין בה עוד משום איסור בישול או אפיה, אך בכל זאת יש חילוק היכן מניחים אותה:

א) מותר להניחה על גבי מקום שאין רגילים לבשל שם, והיינו: 'סמוך' לפלטה [לא על פלטה עצמה!] או סמוך לכירים של הגז (משנ"ב רג, טו ו"ק עז. ובשש"כ א כו. ואע"פ שנראה שאינו מוסכם לכו"ע, ראה משנ"ב הוצאת דרשו רג 28, י"ל שאני נדון דידן ש"א"א לאפותה שם כלל). או על סיר עם תבשיל העומד על האש [אינו משנה איזה סוג אש] (ביה"ל, רג ג ד"ה ויזהר). או על גבי 'רדיאטור'

דפוס: עבודת מנחם